

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 551/05
24.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Драгана Аћимовића, Анђелке Станковић и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Свјетланом Николић, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА и др., због кривичног дела неовлашћеног држања и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 2. у вези става 1. Основног кривичног закона, решавајући о: жалби бранилаца оптуженог АА, адвоката АБ и АВ, заједничкој жалби оптужених АА, ББ и њиховог браниоца, адвоката АГ и жалби браниоца оптужених ВВ и ГГ, адвоката АД, изјављеним против пресуде Окружног суда у Врању К.73/04 од 27.12.2004. године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, дана 24.05.2005. године, у присуству оптужене ГГ, адвоката АБ, АГ и АД, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖАВАЈУ СЕ жалба бранилаца оптуженог АА, заједничка жалба оптужених АА, ББ и њиховог браниоца и жалба браниоца оптужених ВВ и ГГ и ПРЕИНАЧУЈЕ пресуда Окружног суда у Врању К.73/04 од 27.12.2004. године, само у погледу одлуке о казни, тако што Врховни суд Србије оптужене АА, ББ, ВВ и ГГ за извршено кривично дело неовлашћено држање и стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 2. у вези става 1. Основног кривичног закона, за које су том пресудом оглашени кривим ОСУЂУЈЕ на казне затвора и то: опт. АА у трајању од 4-четири године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 22.07.2004. године, па надаље, опт. ББ у трајању од 3-три године, опт. ВВ у трајању од 3-три године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 17.08.2004. године па надаље и опт. ГГ у трајању од 1-једне године у коју јој се урачунава време проведено у притвору од 17.08. до 24.08.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Врању К.73/04 од 27.12.2004. године, оглашени су кривим: оптужени АА, ББ, ВВ и ГГ због кривичног дела неовлашћено држање и стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 2. у вези става 1. ОКЗ, па су осуђени на казне затвора и то: оптужени АА у трајању од седам година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 22.07.2004. године, па надаље, оптужени ББ у трајању од седам година, оптужени ВВ у трајању од четири године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 17.08.2004. године, па надаље и оптужена ГГ у трајању од две године у коју јој се урачунава време проведено у притвору од 17.08. до 24.08.2004. године; према оптуженом АА, а на основу одредбе члана 65. став 1. и 2. ОКЗ изречена је мера безбедности обавезно лечење наркомана која ће се извршити у установи за извршење казне, а време проведено у таквој установи ће му се урачунати у време издржане казне; од оптуженог АА, а на основу члана 245. став 5. ОКЗ одузета је опојна дрога "cannabis sativa", нето масе 375,29 грама која ће се по правноснажности пресуде уништити; оптужени су обавезани да суду на име паушала плате износ од по 4.000,00 динара, као и да суду на име трошкова кривичног поступка исплаћених из буџетских средстава суда оптужени АА накнади износ од 8.000,00 динара, а оптужени ВВ 6.500,00 динара, а оптужена ГГ накнади износ од 4.500,00 динара све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-браниоци оптуженог АА, адвокати АБ и АВ због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и одлуке о казни, с предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно одлучивање или да се пресуда преиначи тако, што ће се оптуженом изрећи вишеструко блажа казна од оне која је изречена првостепеном пресудом. Жалбом је захтевано да о седници већа другостепеног суда буде обавештен оптужени и његов бранилац;

-заједничка жалба оптужених АА и ББ и њиховог браниоца адвоката АГ због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, али другом већу и да се притвор оптуженом Ивици Младеновићу укине. Жалбом је захтевано да о седници већа другостепеног суда буде обавештен бранилац;

-жалба браниоца оптужених ВВ и ГГ, адвокат АД због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, с предлогом да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се иста преиначи у односу на оптуженог ВВ у погледу правне квалификације дела тако што ће се исти огласити кривим за кривично дело неовлашћеног стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ и осудити на блажу казну затвора, а да се оптужена ГГ на основу члана 355. став 1. тачка 3. ЗКП ослободи од оптужбе за кривична дела из члана 245. став 2. у вези става 1. ОКЗ. Жалбом је захтевано да о седници већа другостепеног суда буду обавештени оптужени и бранилац.

Републички јавни тужилац је поднеском Ктж.686/05 од 07.04.2005. године, предложио да се жалбе оптужених и њихових бранилаца одбију као неосноване, а пресуда Окружног суда у Врању К.73/04 од 27.12.2004. године потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа, у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптужене ГГ и адвоката АБ, АГ и АД, а у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца, те оптужених АА и ВВ који су писменим путем обавестили суд да не желе присуствовати седници већа, па су размотрени сви списи предмета заједно са побијаном пресудом и по оцени навода жалби, суд је нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона на које другостепени суд пази по службеној дужности (члан 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП).

Жалбом бранилаца оптуженог АА првостепена пресуда се побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП. Ово се образлаже тиме што се из пресуде не види да ли су испоштоване одредбе члана 232. став 1. и 2. ЗКП, јер недостају објашњења на који начин су донета решења истражног судије о обављању надзора и снимању телефонских разговора и др., нису поменута та решења, нити су поменуте иницијативе за доношење истих од стране истражног судије, а недостаје и акт на основу којих то проистиче, због чега се не може поуздано проверити да ли је било места примени одредбе члана 233. став 4. ЗКП. Даље, по жалби адвоката АГ, извођење доказа преслушавањем ЦД са снимљеним телефонским разговорима обављено је непримерено и у неусловној просторији. Зато се по жалбама бранилаца оптуженог АА и браниоца оптуженог ББ због свих наведених пропуста на снимљеним телефонским разговорима између оптужених не може заснивати одлука.

Врховни суд налази да су сви жалбени наводи неосновани.

Наиме, из у међувремену прибављених писмених и образложених предлога Окружног јавног тужиоца у Врању Ктр.76/04 од 27.02.2004. године и Ктр.234/04 од 04.06.2004. године и образложених писмених наредби истражног судије Окружног суда у Врању Кри.14/04 од 01.03.2004. године и Кри.37/04 од 07.06.2004. године утврђује се да је истражни судија одредио надзор и снимање телефонских разговора и др., АА и др., због основане сумње да је учествовао у вршењу кривичног дела у питању, чиме је испоштована одредба члана 232. став 1. и 2. ЗКП у погледу начина спровођења, обима и трајања ове мере. Стога су се као доказ у кривичном поступку могу и користити транскрипти и преслушани ЦД дискови снимљених разговора обављених од стране оптуженог АА посредством фиксних и мобилних телефона, из чије садржине се утврђује када и како је овај оптужени разговарао са оптуженима ВВ и ГГ (страна 18 - 23 образложења пресуде), а из тих разговора очигледно произилази да су се сви оптужени (дакле више лица) удружили за вршење кривичног дела из изреке пресуде, при чему је сваки од њих имао одређене улоге у том деловању.

Надаље, читањем транскрипта телефонских разговора оптуженог АА са оптуженим ВВ снимљеним на диску број 9 и преслушаним на главном претресу (страна 21 пресуде), читањем транскрипта телефонских разговора оптуженог АА са оптуженом ГГ снимљених на диску број 3 који је на главном претресу преслушан (образложено на страни 22 став последњи и настављено на страни 23 образложења пресуде), уз неспорну чињеницу да је ГГ била у блиским односима са оптуженим ВВ, јасно произилази, а како то првостепени суд правилно утврђује, да се и оптужена ГГ удружила ради неовлашћене куповине и продаје опојне дроге са оптуженим ВВ и оптуженим АА, јер је иста како 09.05.2004. године тако и 21.07.2004.

године паковала и преносила пакете од стана до аутобуске станице и предавала возачима аутобуса Предузећа "ДД", као пошиљке на којима је исписивала лажна имена и адресе прималаца, па је овим доказима утврђено да се иста удружила са окривљенима, да је знала шта има у пакетима које је преносила и слала по возачу аутобуса за Врање и о томе обавештавала телефоном оптуженог АА (страна 21 став последњи образложења пресуде).

Стога су неосновани супротни наводи у жалби браниоца оптужене ГГ и оптуженог ВВ адвоката АД о томе да оптужена ГГ није знала да се у пакету налази опојна дрога, нити фс је о томе разговарала са оптуженим АА и ВВ. Даље, неосновано се у жалби истог браниоца (адвоката АД) указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП, тиме што суд у току главног претреса није поучио оптуженог ВВ и ГГ на права одбране из члана 89. став 2. ЗКП.

По налажењу овога суда, поменути оптужени су још у истрази поучени о свим правима на која се позива жалба, тако да су са истима били упознати током целог кривичног поступка, дакле и главног претреса, па се не ради о битним повредама одредаба кривичног поступка на које указује жалба.

У свим жалбама изјављеним против првостепене пресуде указује се на нејасноће у изреци пресуде и противречност између изреке и садржине наведених доказа, што представља и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, чиме је по жалбама, чињенично стање погрешно утврђено. Наиме, по заједничкој жалби оптужених АА, ББ и њиховог браниоца и жалби браниоца оптужених ВВ и ГГ - пронађена је и вештачена количина од 375, 29 грама биљне материје "cannabis sativa" за коју је утврђено да је у питању опојна дрога, али сва остала количина опојне дроге није пронађена нити вештачена, па се не може говорити о набавци и стављању у промет исте, нити постојању кривичног дела у овом погледу. Даље, по жалбама свих оптужених и бранилаца нису саслушана лица по имену ЋЋ из ___ и ЕЕ из __, нити лица којима је наводно оптужени АА продавао дрогу, а из саме количине пронађене и одузете дроге произилази да је иста могла бити коришћена само за потребе оптужених, а не и за продају другим лицима.

По налажењу овога суда, изрека пресуде је јасна и у сагласности је са доказима у списима који се не састоје само у исказима оптужених датим у истрази и на главним претресима, већ и садржини снимљених телефонских разговора оптуженог АА са осталим оптуженима, читању транскрипта истих снимљених на дисковима и преслушаних на главним претресима, те саслушању сведока ЖЖ, ЗЗ, ИИ и ЈЈ и другим бројним доказима наведеним у образложењу пресуде на странама 13-24. Из свега наведеног јасно произилази да су се оптужени АА, ББ, ВВ и ГГ, како међусобно, тако и са другим лицима (оптужени ВВ са извесним ЋЋ, оптужени АА са извесним ЕЕ) у више наврата током 2004. године удружили ради неовлашћене куповине и продаје опојне дроге, при чему за постојање овог облика кривичног дела тачније удруживања више лица за вршење кривичног дела из става 1. члана 245. ОКЗ није од значаја чињеница што сва дрога није вештачена, јер није пронађена пошто је продата разним лицима, а што произилази из саслушаног прочитаног транскрипта снимљених телефонских разговора оптуженог АА снимљених на диску број 8 и диску број 9 како је то детаљно образложено на страни 20 став последњи настављено на страни 21 побијане пресуде. Даље, како из садржине истих транскрипта произилази да је оптужени АА набавио опојну дрогу од извесног ЕЕ, а оптужени ВВ од извесног ЋЋ, то је, у недостатку тачних адреса ових и других лица којима је оптужени АА продавао дрогу, изостала могућност саслушања истих, што није од значаја за правилан закључак суда о томе да су се оптужени удружили ради набављања дроге и продаје другима.

Остали жалбени наводи бранилаца оптуженог АА, наводи заједничке жалбе оптужених АА, ББ и њиховог браниоца и жалбе браниоца оптужених ВВ и ГГ који се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање нису од битног значаја за исход кривичног поступка.

Према томе, чињенично стање - како у погледу чињеница које чине обележја кривичног дела у питању, тако и у погледу оних који се тичу психичког односа оптужених АА, ББ, ВВ и ГГ према учињеном делу, правилно је и потпуно утврђено, а квалификацијом дела по члану 245. став 2. у вези става 1. ОКЗ и кривични закон је правилно примењен, о чему су у побијаној пресуди дати ваљани разлози на страни 24 став последњи, настављено на страни 25, које у свему прихвата и овај суд.

Зато су супротни жалбени наводи браниоца оптужених ВВ и ГГ о томе се у односу на оптуженог ВВ може радити само о правној квалификацији кривичног дела из члана 245. став 1. ОКЗ, а да се оптужена ГГ на

основу члана 350. тачка 3. ЗКП треба ослободити од оптужбе показују неоснованим.

Испитујући одлуке о казнама, Врховни суд налази да су основане жалбе и оптужених и њихових бранилаца.

Наиме, првостепени суд није у довољној мери ценио олакшавајуће околности у односу на оптужене АА и ББ, нити особито олакшавајуће околности када су у питању оптужени ВВ и ГГ. По налажењу овога суда, осим коректног држања пред судом оптужених АА и ББ, стоје и чињенице да је оптужени АА признао две радње извршења кривичног дела, а да је делатност и учешће оптуженог ББ у радњи извршења овог кривичног дела мања у односу на оптуженог АА, при чему је у питању такозвана лака дрога - марихуана, због чега све ове чињенице имају карактер особито олакшавајућих околности из члана 42. и 43. ОКЗ. Осим тога, није дат прави значај олакшавајућим и особито олакшавајућим околностима у односу на оптужене ВВ и ГГ (њихово коректно држање пред судом, искрено кајање и признање извршења кривичног дела, њихова младост, јер је оптужени ВВ рођен и 1978. године а оптужена ГГ 1979. године, те њихова ранија неосуђиваност), при чему нису цењене ни чињенице које се односе на структуру личности оптуженог ВВ, код којег је изражена "појачана сугестивност са ниским его снагама и траумама" које су га пратиле кроз живот, а почетник је у зависности од дроге. Како је оптужена ГГ девојка ВВ, то је очигледно да је она у извршењу кривичног дела била под његовим јаким утицајем. При свему томе и у односу на ове оптужене мора се имати у виду допринос сваког од њих и учешће у извршењу кривичног дела које је знатно када је у питању ВВ, а много мање у односу на оптужену ГГ.

Стога је Врховни суд ценећи све наведено нашао да су казне затвора изречене оптуженима по првостепеној пресуди престроге, па је ценећи све напред наведене олакшавајуће и особито олакшавајуће околности за сваког од оптужених, уважио жалбе и преиначио казне затвора, тако што је оптуженог АА осудио на казну затвора у трајању од четири године, оптужене ББ и ВВ на казне затвора у трајању од по три године и оптужену ГГ на казну затвора у трајању од једне године, а оптуженима АА, ВВ и ГГ у изречене казне затвора урачунато је и време проведено у притвору у смислу одредбе члана 50. ОКЗ. При томе, овај суд налази да су казне затвора које су изречене оптуженима сразмерне степену друштвене опасности извршеног кривичног дела и кривичне одговорности сваког од оптужених, те довољне за остваривање сврхе кажњавања предвиђене чланом 33. ОКЗ.

Правилно је првостепени суд према оптуженом АА, а на основу члана 65. став 1. и 2. ОКЗ, изрекао меру безбедности обавезног лечења наркомана која ће се извршити у установи за извршење казне, о чему су дати ваљани разлози наведени на страни 25 став последњи настављено на страни 26 образложења пресуде које прихвата и овај суд, па су супротни жалбени наводи његовог браниоца који сматра да није било услова за изрицање исте - неосновани.

Правилно је према оптуженом АА изречена и мера безбедности одузимања предмета - опојне дроге, а оваква одлука заснива на одредби члана 69. ОКЗ и члана 245. став 5. ОКЗ, па се законитост изрицања исте ни жалбом његовог браниоца не доводи у сумњу.

Одлука о трошковима кривичног поступка заснива се на одредби члана 193. и 196. ЗКП, те је жалба браниоца оптуженог ВВ и ГГ о томе да није било места да се ови оптужени обавезу на плаћање трошкова поступка, јер су исти регулисани између оптужених и браниоца - показују неоснованим.

Са свега напред изложеног, а на основу члана 391. став 1. ЗКП, одлучено је као у изреци пресуде.

Записничар, Председник већа

судија,

Свјетлана Николић, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

љи